

Nhiều ngày trôi qua, Quỳnh Lam đã khoẻ hơn nhiều, trong thời gian này cô luôn dành mọi thời gian rảnh rỗi của mình chăm sóc cho Lục Tư. Hắn đã chuyển về phòng bệnh thường, bác sĩ nói không có gì đáng ngại chỉ cần thêm thời gian đợi hồi phục, nhưng hắn vẫn chưa thể tỉnh dậy ngay được.

Vắt khô nước trong khăn, cô nhẹ nhàng lau mặt cho hắn. Đến lúc này rồi hắn vẫn chưa thể thả lỏng cơ mặt, vẫn có vẻ gì đó là chưa an lòng.

Sao lại lâu đến thế, thật lòng là cô luôn mong hắn mau chóng tỉnh lại...

"Tiểu thư đã ngồi đây hai tiếng rồi, tôi đưa cô về phòng nghỉ ngơi."

"Tôi không sao, anh không cần lo cho tôi."

Triệu Thạch hết lòng khuyên nhủ cũng không khuyên được cô về phòng, anh đành tạm tránh đi để không gian riêng cho hai người.

Cô cầm lấy bàn tay hắn, truyền cho hắn một chút hơi ấm, tự nhiên th^ể đi lúc nào không hay.

Trải qua một chuyện như vậy rồi, không biết tình cảnh sau này của cô và hắn sẽ trở nên thế nào? Là vẫn như cũ, giam lỏng cô ở trong nhà, hay là trả lại cho cô sự tự do?

Lục Tư bị cơn ác mộng đánh thức sau nhiều ngày hôn mê, hắn nhìn khung cảnh trắng xoá trước mắt, trong đầu tự nhiên trống rỗng. Thật sự là những ngày qua, hắn đã được gặp lại em gái mình rồi.

Hắn nhìn xuống lại thấy cô đang th^ể đi bên cạnh, bàn tay nhỏ xíu của cô cầm lấy tay hắn nhất thời hắn không biết phải nói thế nào.

Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi, hắn cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng hắn cảm nhận được rằng có vẻ cũng khá lâu rồi.

"Cậu chủ..."

Triệu Thạch bước vào thấy hắn đã tỉnh thì không giấu được vẻ vui mừng, nhưng hắn lại lắc đầu ý bảo đừng làm ồn tránh đánh thức cô.

Triệu Thạch đỡ hắn ngồi dậy, rồi giúp hắn một tay bế cô nằm ngay ngắn trên giường.

Đứng bên cửa sổ, Triệu Thạch kể lại toàn bộ sự việc đã diễn ra trong những ngày qua cho hắn nghe. Việc Phó Tinh Nặc đã bị cảnh sát bắt đi, công ty đã trở về tay hắn, và cả việc cô không màng sức khoẻ mà ở bên chăm sóc cho hắn. Thực sự đã trải qua những việc đã làm hắn ngộ ra rất nhiều điều.

Quỳnh Lam tỉnh dậy đã là một giờ sau, thấy bản thân nằm trên giường nhưng không thấy hắn đâu khiến cô hơi hoảng hốt. Quay ra nhìn thấy hắn đang đứng bên cửa sổ mới bình tĩnh trở lại.

"Anh... Anh tỉnh rồi."

Lục Tư không nói gì, vẫn yên lặng đứng quay lưng lại với cô. Quỳnh Lam trong giây lát cảm

thấy khó xử không biết phải nên làm thế nào, xe lăn thì bị đẩy sang bên kia mất rồi, cô không thể di chuyển được.

“Anh không sao chứ, vết thương của anh thế nào rồi?”

Hắn vẫn vậy, không có tiếng trả lời.

Lẽ nào là trong quá trình phẫu thuật đã xảy ra chuyện gì rồi sao, khiến hắn không thể nói chuyện?

Đang mãi nghĩ ngợi thì hắn đột nhiên lên tiếng làm cô giật mình.

“Tại sao lại lo lắng cho tôi như vậy?”

“Sao cơ...”

“Em đang cảm thấy áy náy sao?”

Đến lượt Quỳnh Lam im lặng, có lẽ như cô chợt dạ rồi?

Cô lo lắng chăm sóc họ hắn, chẳng vì lý do gì cả... Đơn giản là vì không muốn nhìn thấy hắn trong bộ dạng như vậy.

“Em thấy tôi đáng thương lắm đúng không?”

Cô.....

Không lý nào là vậy? Cả hai người họ đều rất đáng thương, không ai hơn ai.

“Em đi đi.”

“Anh...”

Quỳnh Lam ngăn người, như là không tin vào điều mình vừa nghe thấy.

“Những gì em nợ chúng tôi, cần trả cũng trả đủ rồi.”

Lúc này hắn quay lại, “Tôi không có lý do gì để giữ em lại nữa.”

“Tôi buông tha cho em đấy, em có thể đi rồi.”

Hắn đồng ý buông tha cho cô rồi. Lẽ ra cô nên vui mừng mới phải, rằng mình đã được tự do, nhưng sao lại do dự...

Hai ánh mắt giao nhau, nhưng giờ lại không cảm nhận được sự ràng buộc gì nữa. Hắn đã quyết định rồi, đó cũng là điều Tố Tố mong muốn.

“Duyên nợ của em và tôi đến đây là kết thúc rồi, từ nay về sau tôi không muốn gặp lại em nữa.”

Giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má của cô, Quỳnh Lam cầm nín hoàn toàn không biết nói gì với hắn cả. Cô không thể khống chế bản thân mình mà rơi nước mắt trước mặt hắn.

Lục Tư nhìn cô khóc, không muốn bản thân mình mềm lòng liền quay lưng lại. Hắn hít sâu một hơi rồi nói tiếp, “Em muốn đi đến bất cứ nơi nào cứ nói với Triệu Thạch, cậu ta sẽ thu xếp ổn thoả cho em.”

“Đây sẽ là lần cuối tôi gọi tên em, Dụ Quỳnh Lam!”

Hắn nói rồi tuyệt tình quay ra khỏi phòng bệnh, tuy bước đi chậm chạp nhưng hắn không muốn nán lại nơi đây thêm bất cứ giây nào nữa cả.

Kết thúc rồi, mọi chuyện đã hoàn toàn kết thúc!

Triệu Thạch đi vào, thấy cô đang nức nở khóc không thành tiếng thì chỉ đau lòng đứng một bên.

Cô và hắn ngay từ đầu vốn dĩ sẽ không có kết quả tốt đẹp gì. Nhưng ngày hôm nay đến sau này, có lẽ một trong hai người sẽ cảm thấy hối hận vì mọi chuyện. Mà lúc này Quỳnh Lam đã hối hận rồi, hối hận vì vừa rồi đã không nói được lời nào với hắn.

“Triệu Thạch, giúp tôi... Giúp tôi đuổi theo anh ấy...”

Triệu Thạch vội đẩy xe lăn đến, đỡ cô ngồi lên trên rồi đẩy cô đuổi theo Lục Tư. Hắn chỉ vừa mới ra khỏi phòng thôi, còn vết thương ở chân nên hắn đi không xa lắm.

“Nhưng tôi hối hận rồi...”

Tiếng nói khiến Lục Tư dừng bước, nhưng hắn không quay người lại ngay.

Triệu Thạch để cô ở đó rồi rời đi, hành lang dài chỉ còn hai người. Quỳnh Lam khó khăn nói tiếp, “Tôi biết bản thân mình rất đáng trách, tôi cũng không muốn cầu xin anh tha thứ, nhưng tôi cũng không muốn bỏ lỡ...”

“Anh có thể cho tôi một cơ hội không, tôi muốn bù đắp những lỗi lầm mình đã gây ra...”

Hắn quay lại nhìn cô, vẻ mặt khẩn thiết ấy.

Cô đang muốn phớt lờ những lời hắn nói lúc nãy sao, cô không để vào tai những lời hắn nói ư?

“Em không cần mạng nữa đúng không?”

“Mạng của tôi là do anh lấy về, bây giờ anh có lấy đi thì cũng không sao cả.”

Bây giờ hắn có đuổi cô đi thì cô cũng không biết đi đâu cả, cô không có nhà nào để về ngoài nhà của hắn. Với bản thân vô dụng như hiện tại thì sau này cô chẳng biết làm thế nào để tiếp tục sống nữa.

Lục Tư không nói gì nữa liền trực tiếp bước đến bế bổng cô lên. Trước đây những gì hắn nói hắn nhất định sẽ làm được, nhưng xem chừng hôm nay hắn bất đắc dĩ đã phá bỏ luật lệ ấy rồi.

“Thế thì còn phải xem bản thân em sau này thế nào. Tôi tuyệt đối sẽ không nương tay với em thêm lần nào nữa.”

Hết

Xem thêm ~> **Những truyện hay đáng đọc**